

מה נשמע?

מה נשמע.....הלילה הזה

* אביב הגיע, פסח בא, ואיתו ה(אי-)סדר המסורתי.

הצוות הנאמן, המארגן את מקומות הישיבה ישב, תכנן, שינה, הוסיף הוריד, וחוזר חלילה, אך לבסוף הצליח להושיב את כל המסובין. עם זאת הוא רוצה להודיע, בצער, על מספר שינויים של הרגע האחרון. לתשומת לבכם: כל היושבים בשולחנות שמספרם זוגי, כלומר, 2,4,6,8,10,12,17 וכו', יעברו לשולחנות האי-זוגיים המקבילים (והעגולים). כל זאת פרט למשפחות שסודרו לשבת באגף הצפון-מערבי. הם יחליפו מקומות עם מחצית המשפחות שבאגף הדרום-מזרחי, ועם מחצית המשפחות שבאגף מס ההכנסה.

אלה שאורחיהם המתוכננים לא הגיעו - אל דאגה, יגיעו אחרים לא-מתוכננים. כך שלא כדאי לבטל את החדרים בבית בלונד שממילא לא קבלתם. ובאותו נושא, לאור הקצב המסחרר של הרחבת חדר האוכל, פנו אל אלק ובקשו רשות להשתמש באגף שטיפת הכלים החדש לחניית הרכבים של האורחים, אך הוא דחה את הפניה באדיבות, כי שטח זה יועד כבר לאותם חברים (ואורחים) נבוכים שלא הצליחו למצוא את מקומות הישיבה שלהם, כולל מהשולחנות האי-זוגיים שבצפון-מזרח מהמספרים הזוגיים.....

** ביום ששי שעבר התיכננו, התיכננו, התיכננו שוב במנסורה. לאלה שלא זכרו את האירועים מאותה תקופה, היתה חויה בלתי נשכחת. ראשית ניתנה סקירה קצרה של שתיים ורבע על הנעשה באזור זה, החל מתקופת האבו ועד לימים אלה, כלומר, תקופת האבן. בעקבותיו התלהב המרצה השני, וצ'יק-צ'ק בארבע שעות סיפר את מה שהוא זכר מתקופת 48. התכנית הופסקה באמצע מחמת חוסר קהל.

*** בענפים: בחולה: זורעים (בדמעה) - באבוקדו: קוטפים (ברינה) במפעל: יוצקים (לרווחה) - בצנרת: ללא רווחה - בצאן: מזריעים - ובלול: ללא ביצים.

**** חולים: אין אף אחד מהחברים בבתי חולים. הסיבה העיקרית: חוסר היכולת להגיש מזון כשר למאושפזים.

***** רכילות: אורי ש. התחתן. ג'ורג' מתחתן. ומי יתחתן? לא נגלה כאן. רק את ראשי התיבות: ד.נ. (וזה לא דני נמלי!) את התשובות אפשר לשלוח לפי הכתובת: ד.נ. גליל עליון.

נעימו! ♥ !

הלו, הלו!

לידיעת החולים - המרפאה חזרה למקומה המקורי בחדר האוכל.
אם הגעת לשם בטעות, והמקום ריק, אפשר תמיד לנסות
במקום החדש - ישן - חדש, כלומר חדרי חולים (שבינתיים
חוסלו - לא, לא החולים!)

גוד-ביי, גוד-ביי!

שנת חופש!! כל המעוניין מתבקש להרשם ברשימה שליד המזכירות,
50 הפניות הראשונות זוכות! הנחה מיוחדת לאלה שרוצים
בקרב הקיבוץ!

#####

המרטון יצא לדרך!
לפני כ-3 חודשים!!! עדיין לא התקבל דיווח עד היכן הגיעו -
אם בכלל.

מהמכול (מינימרקט).

שינויים בשעות הפתיחה של המכול:

מיום א' - ה 12.30 - 15.00

יום ה' בערב 17.00 - 19.00

יום ו' - 12.30 - 14.00

* מי שלקח סלים מהמכול מתבקש להחזירם.

* נבקש מהציבור להחזיר אלינו את הקופסאות הריקות של הלכן והגבינה, נקיות.

בתודה,

צוות המכול

הודעה ראשונה מהמיני-מרקט!

מיוחד לקראת החג! פרורי לחם בשקיות של $\frac{1}{2}$ ק"ג עד 10 ק"ג.

כשר לפסח!

חזל טוב... חזל טוב

י מ י - ה ו ל ד ת

3.4. אורלי גולדברג

4.4. דנה אגם

בוני מילר

ארנון שני

5.4. אריה וולפין

הרי ליפשיץ

לירון גינת

מיכל איב בן-חיים (נכדה)

טל עדר (נכדה)

6.4. גיורא שיינגזיכט

יניב בן-יהודה

7.4. פרנסי פלטר (נכדה של טנא)

חלומי מעין-טרטיף

כרמל מילר

8.4. חגי ריפקינד

רני פרס

9.4. דניאלה גניסלב

אהרון כהן

שמעון שיינגזיכט

נולדו ת א ו מ ו ת

להורים - נעמי וארם קולמן

לסבתא רות רחמני

ולכל המשפחה -

ברכה כפולה ומכופלת !

מה נשמע?

גליון "דברי" של השבוע הבא יחולק כבר ביום חמישי, לכן נוכל לקבל חומר רק עד יום שלישי בבוקר. כל כתבה שתגיע יותר מאוחר תידחה עד לשבוע לאחר מכן.

* כשנכנסתי למיני-מרקט החדש, מייד הרגשתי בבית. הריח הזכיר לי את חנות היר-קות בפירת הרחוב שלנו. המוסד החדש נפתח בשתיית "לחיים" ביום חמישי שעבר, וכמובן כולם רצו לראות את היצור החדש והדוחק היה רב. תענוג לראות את כוסות הלכן מתייצבים במקרה הגדול והתפוחים, הקמח, הסוכר, הכול ארוז לפי משקל. חזק ואמץ לצוות! החזיקו מעמד!

* לפני שבוע התייצבו מרים כהן ואריה וולפין בבית הנשיא בירושלים, כדי לקבל מידיו מילגת לימודים מ"קרן גולדה מאיר לסטודנטים מאזורי פיתוח". מילגה זו תתחדש כל שנה עד לסיום הלימודים.

* מה זה קלדנים אתם יודעים? אם לא, תחכימו מבקשתו של מאיר ריינס מהספריה: "מבקשים מתנדבים/ות היכולים לעבוד בשעות הפנאי (גם בערב) כקלדנים להכניס את פרטי הספרים למחשב". כנראה מה שפעם היה ידוע כ"כתבנית" הפך עכשיו ל"קלדנית". על כל פנים מאיר מבקש מכל המעוניינים המוכנים לפנות אליו.

* גיא המאירי הקטן עבר ניתוח לא קל השבוע ומחלים יפה. בזמן היעדרו של אילן מסידור העבודה ממלא ג'ק בן-נתן את מקומו.

* במזכירות הטכנית מתחלקות עכשיו שתי חברות במישרה: בלהה איילון ודורית בסו. לכן נשאר המשרד פתוח לעיתים ללא השגחה. לפי עניות דעתי, אין זו סיבה מספקת להיעלמות "שדכנים", "טיפ-אקס" ועוד אביזרים, שעליה מדווחת בלהה כמכה של ממש. אנא, חברים, התחשבו, ואם "שאלתם" משהו - החזירו מיד.

* לפני כמה שבועות חזרו אלינו מיכיל וג'ילין. הם מתכוונים להישאר כאן עד שג'ילין תתקבל (בקרב בימינו) לקורס גיור בתל-אביב. אחרי שתשלים את הקורס נשמח לראות אותם שוב בינינו. בהצלחה.

* ולסיום משהו מפי הטף. רוב הקטעים בקטיגוריה זו לא עוברים את מבחן הדפוס, אבל בקטע הבא יש עוקץ מיוחד:

שני בוסקילה, שזה עתה הגיע לאנגליה הרחוקה, גר עם משפחתו בשיכון רב-קומתי. כשאמא פתחה את הדלת בבוקר, הוא ראה על-יד דלת השכן ממול שורה של בקבוקי חלב, כנהוג במקומות אלה. "אמא, קרא שני בבהלה, יש שם חפץ חשוב!"

נאחל לכולנו

ח ג ש מ ח !

א נ ג ה

תיקון טעות בדפים של מספרי טלפון: (בחלק של הדפים כבר תוקנה הטעות בכתב יד)

מ ת פ ר ו ת - 591

הא לחמא עניא די
אכלו אבהתנא בארעא דמערין
כל דכפין ייתי ויכול, כל דצריך
ייתי ויפסח. השתא חכא, לשנה
הבאה בארעא דישראל, השתא
עבדי, לשנה הבאה בני דנורין:

א. הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמערין. כל דכפין
ייתי ויכול, כל דצריך ייתי ויפסח. השתא חכא, לשנה הבאה
בארעא דישראל. השתא עבדי, לשנה הבאה בני דנורין.

סעודה

הא לחמא עניא

אכלו
אבהתנא
בארעא דמערין
כל דכפין ייתי
ויכול כל דצריך
ייתי ויפסח
השתא חכא
לשנה הבאה
בארעא דישראל
השתא עבדי
לשנה הבאה
בני דנורין.

הא לחמא עניא די אכלו
אבהתנא בארעא דמערין
כל דכפין ייתי ויכול
דצריך ייתי ויפסח השתא
חכא. לשנה הבאה
בארעא דישראל השתא
עבדי לשנה הבאה בני
דנורין.

הא לחמא עניא

הא לחמא עניא די אכלו
אבהתנא בארעא דמערין
כל דכפין ייתי ויכול
דצריך ייתי ויפסח השתא
חכא. לשנה הבאה
בארעא דישראל השתא
עבדי לשנה הבאה בני
דנורין.

לאור הזכרונות

אספה - אנגה

גם בקיבוצנו הקטן וההומוגני... רגע אחד - כבר לא כל-כך קטן. ולא כל-כך הומוגני.

כך מסתבר כשמנסים לדובב את האנשים על זכרונות ילדות מליל הסדר. למדתי רבות מהסקר הקצר והלא ממצה.

אני חשבת, למשל, שבכל העדות נהוג שהצעיר (ה) ביותר (שיודע כבר לדבר!) שואל את הקושיות, ולא היא. אומר ג' קי עמר: "אצלנו אב הסדר קורא 'מה נשתנה'". במשפחתו של ג' קי הסדר נמשך כמעט כל הלילה. "כי קראנו את ההגדה בשלוש שפות: אבא בעברית, סבא בספרדית והאח הגדול קרא קטעים מסויימים בערבית. זה היה מפגש של כל המשפחה המורחבת - חמולה ממש. בסוף הערב היה תמיד הרבה צחוק. אני לא זוכר שאי-פעם החזקתי מעמד עד הסוף. כולם לנו אצלנו בבית ובבוקר לא היה אפשר להסתובב בלי לדרוך על בני-אדם ישנים!"

אצל שושי קרופרו בבית היה סיבוך רציני. האם ממוצא סורי והאב מרומניה! "כל שנה היו ויכוחים על מה כשר לפסח ומה חמץ." הרי ידוע שאצל האשכנזים לא יימצא אורז בבית שומר מסורת, ואצל עדות המזרח הוא מאכל עיקרי בשבוע של פסח. "האוכל בליל הסדר אצלנו הוא ערבוב של מסורות. אוכלים 'געפילטע פיש' יחד עם 'סלעיה'."

מינה סלע זוכרת את ליל הסדר באחוזה של סבתא ביערות פולניה. "היתה תמונה אחת בהגדה שעשתה עלי רושם מיוחד. ליד 'וכאשר יענו אותו' הראו את הנוגשים מכים את בני ישראל. בתקופה יותר מאוחרת אני זוכרת בן-דוד שלי רכב 300 ק"מ באופניים כדי להביא לנו מצות."

גרשי אפשטיין, ממשפחה של סוחר יין כשר: "אצלנו ליל הסדר הראשון תמיד היה קצר. למה? כי במשך השבוע לפני פסח כל בני המשפחה גוייסו (גם הקטנים - לפני ואחרי בית-הספר) לספק את כל ההזמנות ליין כשר לפסח. אז בערב החג כולם רצו לישון מוקדם. אבל ליל הסדר השני היה אחר. לא רק שהארכנו יותר בקריאת ההגדה, אבל אחר-כך סיפרו בדיחות עד אור הבוקר - כל שנה אותן בדיחות - - - !

יהודה יהודה מתאר את האווירה בקהילה היהודית בעדן.

"ארכעה רחובות בלב העיר עדן היוו את הרובע היהודי - ושם ההכנות התחילו לפחות חודש לפני פסח. עוד לפני זה הזמינו חיטה מיוחדת מהודו לעשיית הקמח למצה שמורה. וכדי להכניס קמח זה לבית, היה צריך כבר להכשיר פינה מיוחדת בכית. אז סיידו את כל קירות הבית, שיפשפו ארונות, הגעילו את הכלים, וכשהכול היה נקי ומוכן, הוציאו מעליית הגג את הכלים שהיו שמורים לפסח.

כל משפחה הכינה בעצמה יין (יין צימוקים) לחג. זאת היתה מלאכה שלמה של רחצה, סינון וריסוק הצימוקים - וזה יצא טעים מאוד.

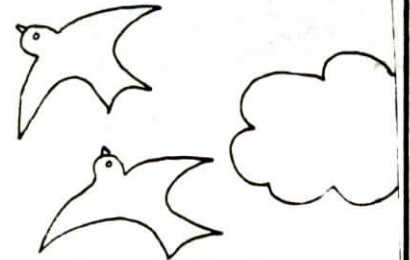
את הקמח נתנו לאפיית מצות אצל האופה ברחוב שלנו (מקצוע האפייה היה בידי נשים!) ובערב לפני פסח אבא היה מסתיר בבית 10 שקיות עם לחם ואנחנו, הילדים (היינו עשרה אחים בבית) היינו הולכים בחושך עם נר, לחפש את השקיות. קצת לפני החג היינו שורפים את הלחם - ביעור חמץ.

(סוף בע' 6)

אנתיפאידה בטבע

כצפוי - הזרעים שהיו חבויים רדומים, ממתינים, התפרצו
באחת לאחר הגשמים....

מפליא הוא התאום ביניהם: רק גמרו הכלניות לפרוח - מיד
הגיחו הנוריות ואחריהן התפקעו הפרגים. את צפורני החתול
החליפו הסביונים, ומיד אחריהם התיצבו החרדלים והצהובים
האחרים.

את לובן הכלניות המשיכו הקחווניים, מסרקות השולמית, העיריות, הצפורנים וצנון הבר מוש-
כים בורוד כרמליות ורקפות, ופתאום כחול של מקורי החסידה, עולשים, סרעולים ותורמוסים.
לדבורים, לחיפושיות וליתר החרקים הפעלתניים אין רגע מנוחה....
שלהבת הדגן עולה ובקרוב תכסה על הכול, וכבר אי אפשר יהיה לטייל - עלבד בשבילים הכבושים.
כשיוצאים מן הגדרות אל שדות הבור הראייתיים - נמצא ילדים ונשים
מטובא להמוניהם צצים פה ופתאום שם עם דליים וסכינים, אוספים
ניצנים של עכובית גלגלית.

ואם שמש - מתקד' המרחב בצל החסידות החולפות באלפיהן, מוב-
לות בכוח השעון הביולוגי למחרזות דגירתן הצפוניים:
כבולות למסלולן, לא מודעות לתחושת החופש שמשק כנפיהן מביא.
התנערות! עת האביב עת דודים - הסנוניות שהגיחו בהולות להחליף את הנחליאלים ואדומי החזה.
העטרפו כבר לפעילות הכללית: יש לזווג זיווגים, לבנות קנים, לגדל צאצאים, לזרוע. לעשב.
לנקות, לתקן, לסדר, לחנך וגם לנסות להרחיח כמה פרוטות.
למי יש בכלל זמן לנסות ולהבין את תעלומות ההתנערות בטבע?

רשמה: שלומית צ"ל

(לאור הזכרונות - סוף)

בליל הסדר אני לא זוכר מנהגים יוצאי-דופן, מלבד אחד: אחד הילדים קיבל
צורר עם חצי מצה ואמרו לו 'צא לכיוון ירושלים'. וכשיצא היו מחזירים אותו באומ-
רם: 'משיח טרם בא - לשנה הבאה בירושלים הבנויה'.

במשך כל השבוע, גם מי שלא היה דתי במיוחד, אפילו מי שאכל במשך השנה במסע-
דות של הערבים, לא חלם לאכול חמץ בפסח - זה היה עניין של גאוה יהודית.
ומה זוכרים אלה שנולדו כאן מליל הסדר בילדותם. על זה אולי בשנה הבאה.

פסח תשמ"ח

בעוד כמה ימים, כשגליון זה של העלון כבר יהיה בידינו, יישב כל עם ישראל לקרוא את ההגדה של פסח. נרים ונרוקן כוסות היין ומי לא יתרגש כשיקרא את המילים "... מיגון לשמחה ומעבדות לחרות..." ועל מה נשמח בפסח זה בשנת הארבעים לעצמ-אות ישראל? - מוטב להביא את אחד מסיפורי החסידים (שהופיע ב"אור גנוז" שליפט מרטין בובר) כראייה לייאוש היהודי, המתגלה אף בשעת שימחה: "כשהיה רבי לוי-יצחק מגיע בהגדה של פסח אל הבן הרביעי 'שאינו יודע לשאול', היה אומר: 'שאינו יודע לשאול, הרי זה אני, לוי-יצחק מברדיטשוב. איני יודע לשאולך, ריבונו של עולם, ואילו ידעתי, כלום ימלאני לבי? היאך אעיז לשאול אותך, על מה בא עלינו כל זה, מדוע אנו נרדפים על צווארנו מגלות לגלות, מפני מה רשאים שונאינו לענות-נו כל-כך! אבל בהגדה כתוב: 'ושאינו יודע לשאול את פתח לו, שנאמר והגדת לבנך'. ואני, ריבונו של עולם, הרי בנך אני. איני מבקש ממך, שתגלה לי את תעלומות דרכך - קצרה כינתי - אבל פתח נא ואמור לי: מה אתה, ריבונו של עולם, מודיע לי בזה. אין רצוני לדעת מפני מה אני סובל, אלא אם אני סובל למען שמך."

מציאות הקיום

כל אחד זוכר את מראת הקסם, שהיתה למלכה-המכשפה בסיפור של "שלגיה ושיבעת הגמ-דים". המלכה-המכשפה, שהיתה אם-חורגת של אותה נערה יפה שלגיה, נהגה להסתכל במראה ולשאול, מי האישה היפה ביותר בעולם, ולא אהבה את התשובה שקיבלה. המראה היתה אובייקטיבית והתייחסה לעובדות. נראה שבמדינה שלנו יש הרבה אנשים שלא רוצים להאמין למה שמספרות להם העובדות.

והעובדות: אם מה שדוד גרוסמן ב"הזמן הצהוב", הכתבות השונות בכל העיתונים ולפ-ני שבוע כתבה ארוכה ומזעזעת ב"כותרת ראשית" מספרים לנו הם דברי אמת, אזי יש עובדה מכוערת שנצטרך לחיות איתה הרבה זמן: הערבים ככלל אינם משלימים עם קיומה של מדינת ישראל, לא בגבולות הנוכחיים ולא בגבולות 1967 ולא בגבולות 1947. יש בוודאי ערבים שאינם נמנים עם כלל זה, אבל גם בין ערבי מדינת ישראל הנכונות להשלים עם קיומה של מדינה יהודית הולכת ומתמעטת. וכשאנחנו נוסתכלים במראת הקסם, שמספרת לנו רק עובדות, מסתבר שלא משנה אם מדובר בשלטון של "חרות" או מפלגת הע-בודה, הם גורסים שאין לנו זכות קיום כאן. ובתוך הכלל הזה לא רק פליטים או בני פליטים, אלא אינטלקטואלים שאוהבים את הדימוקרטיה הישראלית, אבל לא את היהודים.

נצטרך לצאת מהשטחים ורצוי מוקדם ממאוחר. אבל גם אז, אחרי היציאה, כשיש פחות ערבים ששונאים את מדינת ישראל תחת שלטונה, נעמוד בפני אותה בעיה קיומית.

לקלוט או לקטול

בעל טור זה נמנה עם חברי ועדת הקליטה. עובדה זו הופכת אותו (ויש להניח שזה נכון לגבי שאר החברים בוועדה) למטרה לקליעה, לעצה מפני אלה שיודעים הרבה יותר טוב ממני, איך ומי לקלוט - ולקללה מפני אלה שחושבים שוועדת הקליטה היא עוד גלגל גדול ומיותר בביוקרטיה של קיבוץ זה.

(המשך בע' 8)

יש ועדות שהחברות בהן לא מחייבת את רוב החברים בשום מאמץ מלבד השתתפות בדיו-ניה, נתינת עצה והרמת יד. לא כך בוועדת הקליטה, שחבריה לא רק מלווים את הנקלטים עד לקבלתם לחברות (ואפילו אחרי השגת יעד זה), אלא מנסים למצוא את המועמדים המתאימים ביותר לקליטה. יש בעיות שפתרון איננו בידי ועדת הקליטה בלבד: בעיית הדיור (כולל החלטות על שבירת קירות, תיקונים, חידושים ושיפוצים) מחייבת מגע עם ועדת השיכון, גורמי הבנייה וועדת החברים; לפתרון בעיית מקום העבודה של הנקלט שותפים רכז השירותים, ועדת כוח-האדם - נוסף על עצת ועדת הקליטה; אם יש לנקלטים ילדים, אזי שחקני רשת החינוך מופיעים על הבמה.

החיפוש אחרי מועמדים מתאימים מביא את רכזת הוועדה, יחד עם חברים אחרים, לוועדת הקליטה של התק"ם, לבדיקת תיקי מחשב, להתייחסות לגיל הרוצים להיקלט, גיל הילדים שלהם, מקצועותיהם וציפיותיהם המקצועיות, ועוד. יש נסיעות המיועדות לביקור אצל המבקש להיקלט, יש סופי-שבוע של אירוח בקיבוץ ומעל הכול, כשמגיעה המשפחה יש אין-סוף בעיות של ליווי, של נסיון להקל על תהליכי הקליטה, של התמודדות עם משברים, של ביקורת צולבת של מוסדות ושל חברים מן השורה שכולם יודעים טוב יותר את מי ואיך לקלוט. אבל הם אינם עושים את המלאכה.

וסוגי הקליטה השונים. משהו אמר פעם שסוג הקליטה הטוב ביותר זה של בנות ובנים של הקיבוץ שחוזרים הביתה. זה נכון - אבל יש בני משק - ויש בני משק: יש בני קיבוץ שמבינים את בעיות הקיבוץ, את בעיות הענפים, את הזאמצים הדרושים לקליטת ילדים בגילים שונים... ויש בני קיבוץ שיודעים את הכול ובמיוחד מה שמגיע להם. הם לא זקוקים לוועדת הקליטה, כי הם מכירים את הכתובות השונות ורצים ישר למז-כיר או לרכז ועדת השיכון. לאלה לא איכפת, אם יש אחרים בתור שזכויותיהם שוות או אף עדיפות, הם יודעים שלהם מגיע ומיד.

יש הורים שמבינים ויש הורים שתובעים את זכות השבים לשיכון, לענף, ללימודים, לתנאים. לגבי האחרונים ועדת הקליטה היא רק מכשול. ויש חברים מן השורה שלא מוכנים להיות בוועדת הקליטה (אין זמן, לא אוהב את אלה היושבים בוועדה, לא סובל נקלטים...), אבל מכירים היטב את מקצוע הקליטה. מבלי להכיר בעובדות (שלפעמים אין לתת להן פומבי), הם יוצאים להגנת ידידיהם/חבריהם בקריאה: אתם אידיוטם/אתם לא יודעים מה שקיבוץ זה רוצה/אתם מעליבים את בחור/בחורה/משפחה... הם קוטלים.

ויש מוסדות ובעלי תפקידים: לפעמים בין ההבטחה לבין הביצוע יש פער מעורר חוסר אימון. כולם בעד קליטה ולכסוף הכדור נמצא במגרש של ועדת הקליטה. הצופים, כבכל משחק, צועקים: רד מן המגרש, המאמן אידיוט, נבדל ברור, השופט הביתה...

ועוד לא התייחסנו לסוג חדש של קליטה שעומד בפתח: קליטת אקדמאים.

האם אתה, קורא יקר, תורם לקליטה בקיבוץ זה או סתם קוטל??!

מחשבות

* המגמה האנטי-ישראלית באוניברסיטאות בריטניה לובשת צורה קיצונית. מנסים לחוקק חוק (בארגוני הסטודנטים) שימנע קיום פעולות ציוניות. זאת האנטישמיות בלבוש חדש. אפשר לאהוב יהודים, אבל לאסור עליהם לדבר על מדינת ישראל בין כותלי האוניברסיטה. אפשר לסלוח לערבים שטובחים זה את זה בלבנון ומרעילים ומפציצים זה את זה במפרץ הפרסי, כי הרי הם רוצים דבר שקרוב ללבם של האנגלים - מדינה דימוקרטית חילונית בכל פלסטין. איזו קומדיה גרוטסקית.

* אם חיילים מותקפים כאן בגרזנים ובקבוקי-מולוטוב, זה עניין של מה בכך ועלינו להגיב באיפוק. כששני חיילים בריטיים נשחטו ע"י קהל קתולי קנאי -

(המשך בע' 9)

יתכן שנצטרך "לצאת לכביש"

הנדון: סגירת תחנות מגן-דוד-אדום באיזורנו

על-פי החלטות האוצר ייסגרו 19 תחנות בארץ (מתוך כ-40). לגבינו זה אומר סגירת סניפי חצור, קצריץ וצפת. בעקבות כך יישארו סניפי קרית-שמונה וטבריה היחידים שישרתו את כל הגליל והגולן ועמק הירדן!!

ברור לכל מי שנזקק פעם לאמבולנס, שזו החלטה הגובלת בפשע, בעיקר בהתחשב במספר תאונות הדרכים באיזור, שלא לדבר על הגבול הצפוני שלנו הצופן בחובו הפתעות כגון ליל הגלשונים, אוטובוס אביבים וכו'.

אני יכול להבטיח לכם שהעניין לא יעבור בשקט באיזור, כאשר נשאלת רק השאלה, כיצד כפר הנשיא יגיב ספציפית לעניין.

מכל מקום, מועצת מגן-דוד-אדום, המורכבת ממתנדבים בכל סניפי הארץ, דחתה מכול וכול את החלטת האוצר.

ייתכן מאוד שנצטרך "לצאת לכביש" על דבר, שאני מעריך שאין חילוקי דעות עליו.

להתראות וחג שמח
דוד אלמן

(בינינו לבין עצמנו - סוף)

יצאו הבריטים משלותם. שם זה טרור - כאן זה משחק.

* כמה יפה הארץ הזאת. כמה ירוקים הנופים בעונה זו. כמה טוב לשבת במסעדה בצידי הדרך, לא רחוק מן הקו הירוק של רצועת עזה ולשמוע את הסועדים צוחקים ומשוחחים בקולי קולות. יש רגעי נורמליות.

* הערב שיועד לנושא "כפר הנשיא ושכניו" לא משך קהל רב ובני-יחיד לא את הצעירים. למרות שהתוכנית לא היתה בין המוצלחות ביותר שידענו, דבריהם של אלה שהיתה להם יד בהקמת יישוב זה (ממטולה ומיסוד המעלה) היו מעניינים ומרתקים. חבל שלא היה זמן לשמוע אותם.

* הערבים אומרים: היהודים הם לא אומה - התרגלתם לחיות בגלות. אנחנו, הערבים, אומה. מה אנחנו אומרים?

* ילד ערבי צעיר מנצרת ינגן פסנתר בקונצרט לנוער עם התזמורת הפילהרמונית בתל-אביב. מתי ינגן ילד יהודי בדמשק, ריאד, רבת-עמון?

מועדים לשמחה - חג פסח שמח וכשר

א ר י ק

תגובה

על ביטחון בכפר הנשיא אדי

אני רוצה, בתחילת תגובה זו, להרגיע את אדי. אינני יודע ולא רוצה לחשוב על מי שיתן את הדין במקרה של "ליל גלשונים", אם חלילה יקרה דבר כזה אצלנו (שלא נדע מצרות), אבל מה שבטוח הוא שזה לא יהיה אדי. יש לי ההרגשה שבשנים האחרונות הוא מתח ביקורת על הרבה דברים שקורים אצלנו, ולא תמיד גילה נכונות ורצון ליטול על עצמו את האחריות.

יחד עם זה אני חייב לציין, שאדי באמת יודע את ההבדל בין תפקידי הרב"ש והמא"ז ויש לקוות שאחרי הבהרתו גם חברים אחרים יידעו. אבל לטעון שלתפקיד הרב"ש יש פחות אחריות מזה של המא"ז הוא טעות: שניהם אחראים לביטחון האוכלוסיה השוטף בקיבוץ. אין ספק שאם וכאשר יש צורך בהחלטות גורליות, אז באמת האחריות מוטלת על המא"ז.

אני חושב שנימת ההתבטאות שבטטה בכתבתו של אדי היתה בלתי תרבותית. מעכשיו, יש להניח, נבקר את כל בעלי התפקידים במשק - לרבות המזכירה, מרכז המשק, מנהל המפעל - מעל דפי "דברי הכפר". ועל מה מתרעם אדי - שלא היה לו מקום אחר להשמיע את דעתו אלא בתוך העלון? שאני לא צריך להיות מא"ז בקיבוץ זה. קשה לי להיות אובייקטיבי בנושא זה, אבל אני סבור שבדיקת העובדות תוכיח, שבמשך עשרים ושלוש השנים שמילאתי את התפקיד של רב"ש ובתוכן שתים-עשרה שנים שהייתי מא"ז, חל שיפור ניכר ברמת הביטחון במשק לעומת מה שהיה בשנים שלפני מלחמת ששת הימים. כל זה למרות שמאז מלחמת ששת הימים נחשב קיבוץ זה כיישוב עורפי וכיישובים כאלה התודעה הבטחונית נמוכה בדרך-כלל.

ובאשר ליכולת לתפקד ולפקד בשעת חירום - מי יכול להינבא מה יעשה בשעת חירום? מוטב לא לחלק ציונים (מי באמת אחראי לאסון במחנה "גיבור" - מפקד המחנה או הש"ג שברח?) יש אנשים שמשחקים את התפקיד של "דופקים על השולחן" ומעמידים פנים שבלי זה וזה אין ביטחון!! אני אינני עקשן ולא מעמיד פנים - אין זה אומר שאיני מסוגל למלא את התפקיד שהקיבוץ הטיל עלי. מגוחך, למעשה, להתעורר אחרי כל-כך הרבה שנים ולצעוק "געוואלט" - האם זה בגלל ליל הגלשונים בצפון?

זה ארבע שנים שאני מבקש להשתחרר מתפקיד זה ואין מועמדים - לא מבין ה"גנרלים" הוותיקים שלנו ולא מבין דור האלופים הצעירים.

ובאשר לאותה ועדת ביטחון, שאדי בוכה על מותה הטרגי: הוועדה הזאת, עד כמה שזכור לי, קמה לפי בקשתי כשהתחלתי להיות מא"ז, אבל לדאבוני הרב המוזמנים לא הגיעו לישיבות ולבסוף התיאשתי. ביטחון בקיבוץ איננו מבוסס על אישיות מכריזה ולוחמת. אלא על עבודה אפורה, מתמשכת ומייגעת.

ולבסוף ברצוני להודות, שכתבתו של אדי עוררה בי נקודת שמחה אחת: אני יודע עכשיו שהוא עדיין מתעניין בבעיות ביטחון בקיבוץ - דבר שהיה בספק במשך הרבה זמן. הוא לא טרח להתייבב בתרגיל האחרון, למרות שהיה משובץ.

צר לי שהדברים באים לידי עימות בעלון, יש מקומות מתאימים יותר לליבוץ בעיות רציניות. מוטב שאדי ייזכר בפתגם האנגלי: "מי שגר בבית זכוכית מוטב שלא יזרוק אבנים".

ג'רי ניימרק

"הנוער בני הגליל"

להקת הווי

כשמדברים על אינטגרציה, בדרך-כלל יש הרבה דיבורים ומעט עשייה. אך יש כמה גופים שמיישמים אינטגרציה של ממש בתחומים שונים, וברצוני לספר על אחד מהם, שאליו אני קשור.

להקת הווי "בני הגליל" (השם עוד לא נקבע סופית) היא להקה המורכבת מנוער מ-5 בתי-ספר - "דנציגר" בק"ש, תיכוני דתי בחצור, "עמק החולה" (בית החינוך שלנו) "הר וגיא" (שבו אני עבדתי במשך כמה שנים) ו"עינות הירדן" (המו-סד של השומר הצעיר בעמיר). הלהקה מורכבת כרגע מ-17 בני נוער מכיתה ט' ועד י"א, בנים ובנות מוכשרים בשטח השירה, דרמה ומחול. אנחנו רוצים לה-פוך למין להקת "תהילה" או מיני-להקת הנח"ל. אנחנו עובדים על תוכנית של שירה, תנועה וקטעי קישור, כאשר השי-רים נכתבו חלקם ע"י אנשים באזור וחלקם ע"י משוררים ומלחינים ידועים.

הילדים בעצמם באים ממטלה ועד עמידה, מעיר, קיבוץ ומושבה, דתיים וחילוניים. בהתחלה, כמובן, היו די זרים זה לזה, אך כעבור זמן קצר הת-רגלו והיום לא מרגישים בשום הבדלים. נוער הוא נוער וכשעובדים בשירה וב-ריקוד, כל הבדל נשכח. לפעמים, בהפסקה, נשמעים ויכוחים פוליטיים קולניים, אך דבר זה הוא טבעי ובריא.

הסגל של הלהקה קצת פחות מגוון, בהיו-תנו כולנו חברי קיבוץ, והרוב מורים. המנהל המוזיקלי הוא יופר גביש מיפתח, הכוריאוגרפית היא איה שץ מכפר בלום, הבמאי דני לוז מגונן, ואנוכי המפיק. בינתיים תפקיד המפיק הוא לדאוג לתח-בורה, ציוד, אולמות לחזרות, ציוד קול, ציוד כללי, קפה ועוגיות (באנגלית - *General Dogsboddy*). אנחנו נפגשים פעם בשבוע ל-4 שעות בביה"ס "עמק החולה" ופעם בחודש לסוף-שבוע באחד הקיבוצים באזור.

הילדים עושים את החזרות על חשבון לימודיהם או בזמנם החופשי ואנחנו, המבוגרים, משקיעים מזמננו החופשי או איכשהו "מסתדרים". אנחנו מקווים שבקרוב נקבל גיבוי מלא וזמן עבודה מטעם המועצה האזורית. בינתיים נהנים מתקציב לתחבורה ומתקציב צנוע מהשילוב האזורי שליד מועצת הפועלים קרית-שמונה.

לא קל לעבוד עם קבוצת נוער בני 14-16, שכל אחד מהם מוכשר ו"אקסטרורטרני". הבעיה הקשה ביותר היא הכנסתם למשמעת של התנה-גות מקצועית, אך מתגברים וכבר רואים תוצאות. ההופעות תתחלנה בחודש מאי, ביחד עם תזמורת בני הקיבוצים, שמרטי שלנו משתתף בה. אנחנו נופיע כנראה המועדון זמר, אשר יתקיים באולם הספורט האזורי בכפר בלום. עוד לא מופיעים, אך כרגע אנחנו מקבלים לא מעט סיפוק מהעבודה המשותפת - קיבוץ ועיר, דתי וחילוני גם יחד.

מנחם

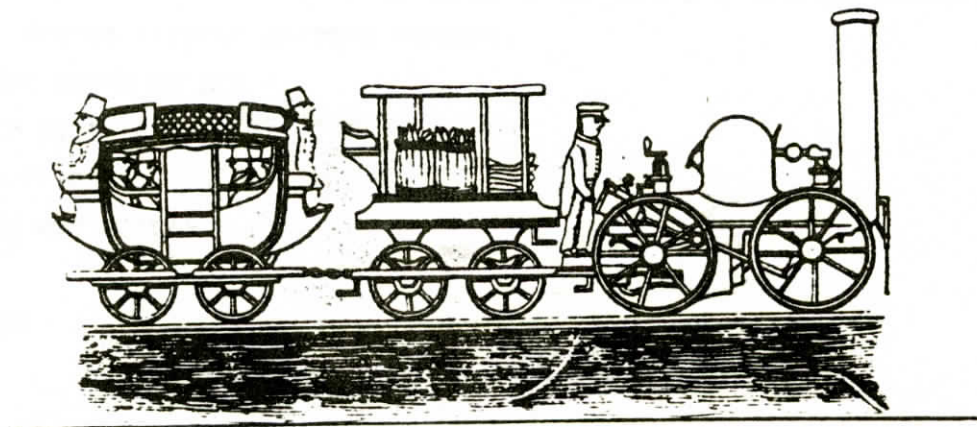
כולם היו זשם - הבהרה

בהתקרב מועד חידוש הקרבות, ביום 10.7.48, פונו כל המבקרים/ות מהמשלט, פרט לאלו שהוחלט בינתיים להשאירם במקום כתגבורת או למלא מקומות של חברים שחלו ושהוחזרו לחדרה. יומן קרבי של המקום מראה על תנועה מתמדת של הולכים ובאים למשלט. (היה צריך כעין "צו תנועה" כדי לנסוע, כי היינו ב"אחזקה צבאית". חילופין אלו היו לרוב מלווים בער-עורים, צעקות ובכי. אפשר להגיד בביטחה שפרט לאמהות המיניקות וכמה בעלי תפקידים מרכזיים בחדרה, שהיו כולם במנסורה לתקופה קצרה או ארוכה יותר בעת ההיא. חבל רק שדפי סידור העבודה, שהיו נהוגים אז, לא שרדו, כדי שנוכל להוכיח בטענותי.

יצחק עדר

מא"ז משלט מנסורה (בדימוס)

בליל שבת האחרון, בעת המסיבה הראשונה לציון שנת הארבעים למשק, כשהוסבר על תקופת יום ההתיישבות והיישובים מסבי-בנו, נמסרה על ידי מנחה הערב רשימת החברות, 11 במספר, שהיו בין 56 החלוצים שעלו על הקרקע ביום זה. כדי להעמיד את הדברים על דיוקם, עלי לציון שהיו אלו הן שנבחרו באסיפה הכללית בחדרה, כשבוע לפני כן, לעבור באופן קבוע למנסורה, מבין כלל הבחורות. מספר זה לא כלל את אלו שבאו, ביקרו, הסתננו או סתם התפלחו, ברשות או בלע-דיה, לאתר ההתיישבות בימים הראשונים, כדי להשתתף ולקחת חלק במאורע חשוב זה בחיינו המשותפים. לא אחטיא לאמת בצייני שבלי עזרתן, מסי-רותן וחריצותן לא היינו מגיעים להשגים בהתחפרות, מיגון וגידור המקום שהגענו אליהם בסוף תקופת ההפוגה, שבוע לאחר העלייה על הקרקע.

פִּינֵת הַסֵּרָט הַשָּׁבוּעִי

G O T C H A -

שֵׁם הַסֵּרָט : תרגיל למרגל מתחיל

בִּלְמוֹדִי : ג'ף קניו

מִשְׁחָק : אנטוני אדוארדס, לִינָדָה פִּיֹּרְנֵטִינו, ניק קורי

הסרט העונה לשם הזה הוא למעשה קומדית ריגול קטנה, קצת רומנטית, קצת יחסים בין מזרח ומערב (לא אשכנזים וספרדים) והרבה אקשן. וגם הפתעות מהסוג של - מי הם הרעים הרעים באמת: ומי הם הטובים באמת. אף אחד לא לוקח ברצינות אל העלילה, ואולי אפילו את הסרטת וזהו, כנראה, מקור קסמו.

יהיו כמובן אנשים, שיאמרו לעצמם - איזה שטויות! אבל אלה אנשים ששכחו שקולנוע יכול להיות גם הנאה סתם לשם ההנאה.

הסיפור מספר על שני סטודנטים מאוניברסיטה בלוס-אנג'לס, שיוצאים לחופשה באירופה הרומנטית. בפריז מתלבשת על ג'ונתן יפיפיה צ'כית בשם סאשה. הוא מתאהב בה, עוזב את חברו ונוסע איתה לברלין. שם היא גוררת אותו למזרח-ברלין ועד מהרה הוא מוצא עצמו שקוע עד צוואר בפרשת ריגול שמעורבים בה סוכני ק.ג.ב. קשוחים, אבל לא רק הם.

מתפתח מרדף אחר סרט צילום שנמצא אצלו בלי ידיעתו. בקיצור סרט מבדר לאנשים שמחלי-מים משפעת של בין העונות. וכאלה שלא לוקחים את עצמם יותר מדי ברצינות. הסרט אורך 90 דקות. (שעה וחצי).

שִׁירֹת לִצְוִי פִּיֹּס : סרטים שכדאי לראות בקרוב:

בלוז לחופש הגדול - 14/4/88

אהבה בשחקים - 21/4/88 עם טום קרוז, קלי מקגיליס

מותו של סוכן - 5/5/88 עם דוסטין הופמן

צביטה בלב - 19/5/88 עם מריל סטריפ, ג'ק ניקולסון, מילוש פורמן

* נכנסו לרשימה ויופיעו בחודשים הקרובים:

- מסע עסקים עם אבא

- לא שם זיין

מונה ליזה

נשיקת אשת העכביש

אלני

המשימה

ו. (ורדי) סרטים

י"ח אביב חורף שנה

ינעם מנחם * יחזקאל
בכפר הנשטל קולטנו בימנו
במסורת שמקום במחצית אחת
קדמוני.

* גם אה, בטקיה, לא ראו את
הספר במופץ האוכל!
אברהם

דירת נופש 1988

חבר יקר,

ועדת החברה מעמידה לרשות החברים במשך כל השנה דירת
נופש ברחוב הירקון, תל אביב.
מהנסיון בשנה שעברה אין דרישה לדירת נופש במקום
אחר שמצדיק השכרה לפרק זמן קצר.
לכן על מנת לתכנן את העונה, אנו מבקשים לדעת
מהחברים האם בכוונתם להזמין מקום בדירה בתל אביב בחדשי
הקיץ (מאי - עד - אוקטובר).
נא למלא את השאלון ולהחזירו לת.ד. 120 בהקדם
האפשרי.

1. אני אינני * משובח/נת להזמין מקום בדירת הנופש בתל-אביב
(*מחק את המיותר).
2. בחודש.....
3. מספר ימים.....

בתודה,

רימון סולומון
בשפ ו. חברה.

נוכחים: ג'קי ע, מייקל ד, בוב ו, אילן ה, לץ וו, כוכבה ח, דליה ו, בני פ, קרול ב.

נעדרה: ג'וליה.

מוזמנים: אורן ק, גידולי שדה - צפורה ס - נסיעות לחו"ל, פיל ג - ועדת חברה.

1. אורן הסביר על מצב כח האדם לקראת העונה הקרובה ובכלל.
2. חיים בסו : חיים התבקש על ידי מרכז המשק לעבור מהחולה ללול כדי לשחרר את יוסי מלינה למפעל. הבקשה נענתה בחיוב.
3. יוסי מלינה: יוסי יתחיל לעבוד בבית היציקה של מחלקת המפעיל.
4. נחמן א: נכנס לעבוד באינסטלציה.
5. גבי פוטש: הצטרפה לצוות הצאן.
6. מלויין ס: מלויין חזר לעבוד בחשמליה כדי להחליף את אנדרו שעזב.
7. ג'יסון פ: ג'יסון סיים את עבודתו ב"צנרת" והצטרף חזרה למפעל.
8. לורן א: אושר ללורן לעבוד שלשה ימים בבית החולים בצפת ושלשה ימים בסבב קליטה.
9. נסיעות לחו"ל:
הרשימה מאושרת מבחינת הועדה, החברים הנוסעים חייבים לתאם נסיעתם עם מרכז הענף וסדרן העבודה.

נוכחים: קולין פ, דני פ, קרול ב, יענקל מ, מיכאל ד, יוסי כ.

מוזמנים: אוסי א, מופטי ל.

1. מסגרת השקעות למפעל "הבונים"

יוסי מסר פרטים על תכנית השקעות לשנת 1988. (הפרטים מצורפים לדו"ח הנ"ל). תכנית שהומלצה ואושרה על ידי הנהלת המפעל הגיעה ל-476 אלף \$. ועדת המשק החליטה על צמצום של 20%. ז.א. אישרה סכום של כ-400 אלף \$ בלבד.

2. השתתפות בקורס וימי עיון לחשמלאים מתקדמים בגרמניה

אלן וויטהם קיבל הזמנה לקורס וימי עיון לחשמלאים מתקדמים אשר מתקיים בהנובר - גרמניה. קורס זה מנוהל על ידי חברת SACE שנציגיהם - חברת פויכטוונגר, הודיעה שעלות הסיסה, ארוח במשך הקורס, יהיה על חשבונם. אלן ישלם על חשבוננו את דמי האשל. על המשק רק לשאת ב-250 ש"ח. משך הקורס הוא 10 ימים. ועדת המשק אישרה את השתתפותו של אלן בקורס זה.

3. דיון על מפעל "צנרת" (מוזמנים : אוסי ומופטי)

אנסי מסר נתונים על בצוע פעולות המפעל במשך חודשים ינואר - פברואר. הנתונים מצביעים על שיפור משמעותי בהוצאות והגדלת הכנסות כתוצאה מעלות המחירים, בהשוואה לשנת 1987, ההפסד ירד בכ-140 אלף \$ לחודש. במידה וקצב של שיפור ימשיך, יש סבירות רבה לביצוע תכנית 1988 שהוגשה לאסיפה.

לקראת דיון והחלטה באסיפה, קולין הודיע שבמידה והאסיפה תאשר את מינויו לתפקיד ניהול המפעל, הוא יהיה מוכן להכנס לתפקיד זה, למרות שאין באפשרותו להגיש תכנית פעולה מפורטת בשלב זה.

הוא הצביע על מספר מגמות לפעולה, והן:-

- (1) לפעול להמשך חסכון בהוצאות ייצור, בעיקר בהוצאות עבודה.
- (2) להקפיא פעולות פיתוח לתקופה מוגבלת, וכן לצמצם למינימום את עבודות ה-Jobbing
- (3) לדאוג להגביל הזרמת הון בעלים שלא יעלה מעל עלות מחיר סגירה. בכל מקרה, חייבים למצוא פתרון של הזרמת כספים במשך החודש הקרוב.

הוחלט: להעמיד את מועמדותו של קולין להנהלת מפעל צנרת, ולקיים דיון על תכנית מפורטת, לאחר שקולין יגיש אותה לוועדת המשק.

בנוסף לכך, נמסרו פרטים נוספים על סיועו של האוצר אשר עמדו עוד בסימן שאלה, והן:

תקופת ההלוואה ל-10 שנים במקום 8 שנים. קיימת גם אפשרות להגמשה בתנאי הזרמת בעלים.

רכז המשק מסר על מו"מ מתקדם בקבלת ההלוואה מבנק פתוח התעשייה, שיהווה מקור להזרמה מצד המשק. קבלת ההלוואה זו קיבלה אישור של התק"מ.

חברי ועדת המשק הביאו הערכה עמוקה לפעולות שנעשו על ידי אוסי שאפשרו להגיע להסדר עם האוצר, והחסכונו שהביאו לשיפור בחדשים הראשונים.

מזל טוב... מזל טוב

H A P P Y B I R T H D A Y

3.4.88. Orly Goldberg

4.4. Danah Agam
Bonnie Miller
Arnon Shani

5.4. Aryeh Wolfin
Harry Lipschitz
Liron Ginat
Michal Eve Ben-Chaim
Tal Eder

6.4.88. Gi'ora Scheingesicht
Yaniv Ben Yehudah

7.4. Francie Pelsner (Tenna Granddaughter)
Chalomi Ma'ayan-Tartif
Carmel Miller

8.4.88. Chaggai Rifkind
Rannie Press

9.4. Daniella Geneslaw
Aharon Cohen
Shimon Scheingesicht

There is a (slight) change in opening hours at the "vegetable store" mini-market. I shall give you the time-table again, to avoid confusion:

Sunday to Thursday	12.30	-	15.00
Thursday evening	17.00	-	19.00
Friday	12.30	-	14.00

We are also asked to save the cartons from cream-cheese and yoghurt, and return them to the shop for re-usage.

If you have received the new page of telephone numbers, please check the number for the sewing-shop. It should be 591.

NEWS OF THE WEEK

Well, Pessach is on our doorstep, and if David Neil the weather-man is right, we should have beautiful spring weather. The wild flowers this year are absolutely running riot, and personally on Erev Pessach I always try to fill a vase with them, rather than cultivated blooms.

It seems that we will have plenty of room in the dining-hall on Seder night, as quite a few people have gone to celebrate with family outside the kibbutz, and on the other hand chaverim were afraid to invite visitors in case it was too crowded.

- * Did you know that the library catalogue has been computerised? Oh, that's right, I did mention it. But now Me'ir is looking for volunteers to put all the details of the books into the computer. Any ex-typists amongst you who would be interested to help?
 - * We have a nice little story about Shani Buskilla, who is just getting used to living in a big town in England. When he saw the row of milk-bottles standing outside a neighbour's door, he got very worried. "Imma" he said, "there is a suspicious object outside his door".....
 - * Arye Wolffin and Miriam Cohen were invited to the President's Residence last week, in order to receive a special grant from the Golda Me'ir Fund for students from border settlements.
 - * Little Guy Hame'iri had an operation this week. It took rather longer than expected, but he is doing well now. We hope to see him back home soon.
 - * Is rice kosher l'Pessach? This is the question which arises every year in Shoshie Kroparo's house, where the mother comes from Syria and the father from Roumania. You see, the Eastern Jews consider it perfectly alright to eat rice during Pessach, but Ashkenazim don't. How do you decide?
- Anyway, have a nice Seder, wherever you may be, and CHAG SAME'ACH.

Inge

FILM OF THE WEEK - GOTCHA

A lighthearted spy-story, for people who are willing to be entertained, without worrying too much about authenticity!

with Anthony Edwards
Nick Corry, and
Linda Fiorentino

